

dag aldeles ikke den tilkommende, eller stiller sig mere som Formynder for den tilkommende, end ved hvilken som helst anden Lovbestemmelse, der kan faae Indflydelse paa en kommende Tid. Have vi taget en Bestemmelse, saa staaer det jo den kommende Rigsdag frit for at have den igjen, naar det erkjendes, at den er utilraadelig eller uholdbar. Det vilde være Skade, om en tilkommende Rigsdag skulde finde sig foranlediget til at have en Bestemmelse, der saa nylig er tagen og er af saa indgribende Betydning; men i Tingens selv, fra Principets Side, vilde der ikke være Noget i veien derfor, og i ethvert Fald blev den tilkommende Rigsdag ligesaameget foregriben ved, at man nu gav en Lovbestemmelse om, at Consumtionen skulde vedblive indtil 1854 eller hvilken som helst anden Termin, thi da blev den tilkommende Rigsdag jo ogsaa bunden, blot paa en anden Maade, den var da forhindret i at tage en anden Bestemmelse indenfor den fastsatte Termins Grændser.

Naar den ærede 2den Landstingsmand for Sde Kreds (Tang) fortrinsviis har taget Hensyn til, at Kjøbenhavn, formedelst det store Erhverv, der finder Sted, den betydelige Skatteevne, der har dannet sig paa Grund af de egne Forhold, hvori denne By staaer, kunde bære denne Byrde og derfor ogsaa burde bære den, da finder jeg denne Betragtning at være aldeles urigtig, og navnlig at være det ligeoverfor den indirecte Beskatningsmaade, som Consumtionsafgiften danner. Naar der var Tale om en almindelig Skattnorm, som skulde fastsættes saaledes, at Kjøbenhavn ikke kom til at bære Mere, end den vilde komme til efter Forholdet af dens Indvaanerantal, at det blev Skat efter Folkemængden alene, da var det fuldkommen rigtigt at paastaae, at Kjøbenhavn kunde og burde bære mere end efter det Forhold; men en saadan Skattnorm vil Rigsdagen forhaabentlig ikke mere ansee for nyttig eller god at basere nogen Stat paa. Det Skattepaalæg, som Consumtionsafgiften har dannet, maae vi være tilfredse med at blive af med, for at vi, efterat det er hævet, med saameget mere Berettigelse kunne lade Hovedstaden tage Deel i den Skatteudredelse, vi maae komme til at vedtage, og navnlig vilde det være uret-

færdigt, dersom man paa Grund af Kjøbenhavns store Skatteevne lod den bære saavel Consumtionsafgiften som en stor Indkomstskat, som den sikkert, dersom denne Stat kommer til at gaae igjennem, vil komme til at bære. At Consumtionen er vedligeholdt i andre Hovedstæder, er jo en bekjendt Sag; men at den kan bestaae der, og at man har fundet sig foranlediget til at vedligeholde den deels som Statsindtægt og deels som communal Indtægt, kan ikke relevare noget med Hensyn til vore Forhold. Med Hensyn til Betimeligheden falder det sammen med den finansielle Deel af Spørgsmaalet. Det maa sikkert erkjendes for betimeligt, saavelsom retfærdigt og billigt, at have Consumtionen, saasnart man ikke nærer en altfor stor Frygt for det finansielle Forhold, som kan opstaae herved, og med Hensyn til dette har jeg ikke noget videre at sige til Thinget, end hvad der i den Henseende allerede maa foresvæve Enhver, ifølge det, som er bekjendt om Sagen og ifølge Forholdenes Stilling.

D. Nielsen: Jeg troer ikke, at min ærede Sidemand til Venstre (Tang) er saa godt localiseret udenfor Kjøbenhavn, som indensfor. Jeg skal gjøre ham bekjendt med de Gøner og Ubehageligheder, som ere forbundne med Consumtionen. Jeg vil spørge det ærede Medlem, om han ikke synes, at det er for haardt, naar Bonden kjører fra Hjemmet om Aftenen, og om Morgenens troer at have naaet Bestemmelsesstedet med sine Varer, f. Ex. Løv, som ikke koste mere end 8 $\frac{1}{2}$ Læstet i Consumtion, og saa maa holde 3 a 4 Timer, førend han kan komme ind ad Stadens Porte med disse Løv. Hvad Gøne det er for ham at holde denne Tid, er ham vist ikke saa bekjendt som mig, der har været Dienvidne til det. Jeg har været Dienvidne til, hvorledes Vægteren med sin Morgenstjerne har dunket Bonden paa Nækken; jeg har været Dienvidne til, hvorledes Politibetjenten har afløst den samme Vægter; jeg har seet, hvorledes, som jeg sidst oplyste, Bonden, der netop er kommen til Bestemmelsesstedet og der noagtigt har fisset sine Varer, har maattet læsse dem af, og saa, efterat der ikke har været noget at udsætte herpaa, har maattet læsse dem paa igjen. Det var een Betragtning. Jeg har dernæst været Dienvidne